

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΚΥΡ-ΓΙΑΝΝΗΣ

ΑΤΩ από τὸν τίτλον τοῦ παρόντος διηγήματος ἔπρεπε νὰ βάλω τὴν παρένθεσιν (Ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας), ἀφοῦ

«... Ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὸ κορίτσι καὶ νὰ πάῃ στὴν Εὐρώπῃ...»

κατὰ τὴν γνώμην τῆς μάννας μου δὲν πρέπει τὰ κορίτσια ν' ἀκοῦνε καὶ νὰ διαβάζουν τέτοια πράγματα. Ἀλλ' ἂν ἔχη δίκην ἢ μάννα μου, ὅτι ὑπάρχουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ γνωρίζουν αἱ δεσποινίδες, καὶ ἂν τὸ παρὸν διήγημα εἶναι ἐξ αὐτῶν, τότε ἓνας λόγος περισσότερος μοῦ ἐπιβάλλει νὰ μὴ θέσω τὴν γαργαλιστικὴν αὐτὴν παρένθεσιν, διότι τότε ἀκριβῶς θὰ διαβασθῇ ἀπὸ τὰς δεσποινίδας καὶ θὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν μνήμην των ὅπως καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου, εἰκοσιπέντε χρόνια τώρα, χωρὶς νὰ τὴν ξεχάσω.

Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτὴ τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ τὸ διηγεῖτο συχνὰ εἰς τὰς φίλας της, φροντίζουσα πάντοτε νὰ μὲ διώχνῃ μὲ κάποια πρόφασιν, ἀλλὰ δὲν

είχεν ὑπ' ὄψιν της, ὅτι ἔχουν καὶ οἱ τοῖχοι αὐτιά καὶ ἡ πόρτες κλειδαρότρουπες, ποῦ ἀπὸ πίσω ἀπ' αὐτὲς εὗρισκοντο τὰ δικά μου αὐτιά κάθε φορὰν ποῦ τὰ εὗρισκε κατάλληλα μόνον γιὰ σκουλαρίκια καὶ γιὰ ξεθύμασμα τοῦ θυμοῦ της καὶ ὄχι γιὰ ἱστορίες ξένες ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην.

Ἡ ἱστορία λοιπὸν αὐτὴ εἶναι ἀπὸ 'κεῖνες ποῦ διεσώθησαν ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μέχρι σήμερον χωρὶς — ὑποθέτω — νὰ ἔχη γραφῇ πουθενὰ δι' ἔλλειψιν ἀναγνωσματογράφων εἰς παλαιότεραν ἐποχὴν καὶ δι' ἔλλειψιν *τραγικῶν* ἐπεισοδίων εἰς τὴν ὑπόθεσίν της, τὰ ὅποια εἶναι ἀπαραίτητα διὰ τοὺς μυθιστοριογράφους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς.

Περὶ τοῦ τόπου καὶ χρόνου τῆς ἱστορίας αὐτῆς δὲν γνωρίζομεν λεπτομερείας, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅτι πρωταγωνιστεῖ κομπογιαννίτης γιατρὸς — ὁ κύρ-Γιάννης — ὅστις ἔλαβε τὰ φῶτά του ἀπὸ τὴν Πόλι, ἐννοοῦμεν ὅτι τόπος εἶναι ἡ Ἀνατολὴ καὶ χρόνος πολὺ ἀπέχων ἀπὸ τὸν σημερινόν, ἀφοῦ πολλοὶ ἀκόμη ἠλπιζαν ἀπὸ τὸν κομπογιανντισμόν.

Τὰ ὀνόματα τῶν προσώπων ἄγνωστα καὶ γνωσταὶ μόνον αἱ ἡλικίαι. Ἀφοῦ ἓνας πατέρας καὶ μιὰ μητέρα ἔχουν κόρην 20-25 χρόνων, εἶναι ἀπόδειξις ὅτι αὐτοὶ θὰ ἦσαν ἄνω τῶν 50 ἐτῶν.

Τὸ ὄνομα τοῦ κύρ-Γιάννη μόνον εἶναι γνωστόν. Ἀλλὰ ἓνα ὄνομα καὶ μάλιστα Γιάννης... τρέχα γύρευε! Θὰ ἦτανε ὅμως ὁ κύρ-Γιάννης αὐτὸς ἡλικιωμένος, ἀφοῦ ἔκανε πολλὰ χρόνια στὴν Πόλι, ὅπως μᾶς βεβαιοῖ ἡ σύζυγος τῆς ἱστορίας, θὰ ἔτρεφε ἴσως γενειάδα, τὸ μόνον γνώρισμα τῆς σοφίας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καὶ θὰ ἔφερεν ἀσφαλῶς κομπολόι με κόκκους σὰν περδικαύγουλα διὰ τὴν ἀσχολίαν τῶν χειρῶν, ἀφοῦ τὰ βιβλία τοῦ ἦσαν περιττά διὰ τὴν ἀσχολίαν τοῦ πνεύματος.

Τὸ ἀνδρόγυνον αὐτὸ μετ' τὴν μοναδικὴν κόρην ἦτο πλούσιον μὲν, ὄχι ὅμως καὶ εὐτυχές, διότι ἡ μονάκριβή τους ἀπὸ καιροῦ ἐμαραίνετο, ἔφθινε, ἔλυωνε χωρὶς κανέναν γιατρὸς τοῦ τόπου νὰ μπορῇ νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Ἡ μητέρα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπανελάμβανε εἰς τὸν ἄνδρα της:

— Μὰ γιατί δὲν φωνάζεις καὶ τὸν κύρ-Γιάννη νὰ δῇ τὸ κορίτσι μας; Κάτι θὰ ξέρῃ αὐτὸς ποῦ ἔκανε τόσα χρόνια στὴν Πόλι!

— « Μὰ δὲν 'ρωτᾷς καὶ τὸν κύρ-Γιάννη; »
 — « Ἀφῆσέ με, μετ' τὸν κύρ-Γιάννη σου! »

— Δὲν μ' ἀφίνεις, χριστιανή μου, μὲ τὸν κύρ-Γιάννη σου! Ἐδῶ τόσοι γιατροὶ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν τίποτα καὶ θὰ ξέρη αὐτός!

Αὐτὴ ἦταν ἡ στερεότυπος ἀπάντησις τοῦ συζύγου εἰς τὴν στερεότυπον συμβουλὴν τῆς συζύγου.

Τὸ κορίτσι ὅμως ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐπῆγαινε χειρότερα, ὥστε ὁ πατέρας ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς τοῦ τόπου ἀπεφάσισε νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ τὸ πάῃ στὴν Εὐρώπῃ.

— Μά, εὐλογημένε μου, πρὶν τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, δὲν φωνάζωμε καὶ τὸν κύρ - Γιάννη! Κᾶτι θὰ ξέρη αὐτὸς ποῦ ἔκανε τόσα χρόνια στὴν Πόλι!

— Ἀφῆσέ με, χριστιανή μου....

Καὶ ὁ πατέρας παίρνει τὸ κορίτσι, τὸ πάει καὶ στὴν Εὐρώπῃ, ἀλλὰ τὸ φέρνει πίσω στὴν ἴδια κατάστασι.

— Τώρα!!

— Ἐ! νά, τώρα, μιὰ φορὰ ποῦ ἀπελπιστήκαμε ἀπὸ ὅλους, γιατί δὲν φωνάζεις καὶ τὸν κύρ - Γιάννη ποῦ ἔκανε τόσα χρόνια στὴ Πόλι! Κᾶτι θὰ ξέρη αὐτός!

«... Ὅλοι σιωποῦν μὲ καρδιοχτύπι ἀναμένοντες τὴν διάγνωσιν τοῦ κύρ-Γιάννη...»

Τὴν φορὰν αὐτὴν ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ πατέρας φωνάζει τὸν κύρ-Γιάννη.

Ὁ κύρ-Γιάννης πηγαίνει μὲ σοβαρότητα δέκα τουλάχιστον σοφῶν, βλέπει τὸ κορίτσι καὶ χωρὶς νὰ τὸ ρωτήσῃ τίποτα, τὸ καθίζει ἀπέναντί του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸ βλέπῃ. Παρέρχονται ἓνα, δύο, τρία, πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας. Ὅλων τὰ μάτια καρφωμένα εἰς τὸν κύρ-Γιάννη μὲ ἀγωνίαν. Αὐτὸς εἶναι ἡ τελευταία ἐλπίς. Ὅλοι σιωποῦν μὲ καρδιοχτύπι ἀναμένοντες τὴν **διάγνωσιν** τοῦ κύρ-Γιάννη. Σιγὴ — θὰ ἔλεγα — ἀπόλυτος ἐπὶ πέντε λεπτὰ, ἐὰν δὲν ἠκούοντο τὰ τίκ-τάκ τοῦ κομβολογίου τοῦ κύρ-Γιάννη. Ἀλλὰ οἱ κρότοι αὐτοὶ δὲν ἔλεγαν τίποτε εἰς τὸν πατέρα, ὅστις χάνει ἐπὶ τέλους τὴν ὑπομονὴν του:

— Ἐ! κύρ-Γιάννη, δὲν μᾶς λὲς τί ἔχει τὸ κορίτσι, τί θέλει γιὰ νὰ γιαιτρευτῇ;

Καὶ ὁ κύρ-Γιάννης τοῦ ἀποκρίνεται ἀφελέστατα :

— Τὸ κορίτσι... θέλει παντρεῖά!... Νά, τί θέλει!...

Ἀναστάτωσης εἰς τὸ ἀνδρόγυνον! Μπρὸς στὸ κορίτσι νὰ πῇ τέτοιο λόγο! Τὸν παληάνθρωπο!! Ἡ μάννα τὸν ἀρχίζει στὸ βρισίδι, ὁ πατέρας σηκώνει μιὰ καρέκλα, καὶ πρὶν τὴν κατεβάσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ **γιατροῦ**, ἐμποδίζεται ἀπὸ τὸ κορίτσι, τὸ ὁποῖον μλεῖ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τέλους :

— Μὴ τὸν χτυπᾷς τὸν ἀνθρωπο, πατέρα... Ἀφῆστε τον νὰ πῇ τὴ γνώμη του... Κᾶτι θὰ ξέρῃ βέβαια ὁ κύρ-Γιάννης, ποῦ ἔκανε τόσα χρόνια στὴ Πόλι!...

* *

Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς ποῦμε ὅτι τὸ κορίτσι εἶδε τὴν ὑγεία του μόνον ἀπὸ τὴν **συνταγή** τοῦ κύρ-Γιάννη.

« Μὴ τὸν χτυπᾷς, πατέρα... Κᾶτι θὰ ξέρῃ βέβαια ὁ κύρ-Γιάννης... »

ΡΕΒΕΚΚΑ

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ....

Ἐχω ντυμένη τὴν ψυχὴ μου
τοῦ μαριτορίου τὴν πορφύρα·
δὲν τὴν ἐχάλασεν ὁ χρόνος
οὔτε τὴν ἄγγιξεν ἡ Μοῖρα.

Ἐχω τ' ἀκάνθινο στεφάνι
στὸ ποτεμένο μου κεφάλι·
σὲ κάποια ἀπόκοσμη λαχτάρα
ἔχω ἀνοιγμένη τὴν ἀγκάλη.

Σέρνω μονάχη τὸ σταυρὸ μου...
Μὴ με θεωρῆς, χλωμὲ διαβάτη·
ἔτσι πηγαίνωντας θὰ φθάσω
στὸ ὠνειρομένο μονοπάτι...

ΜΑΡΙΚΑ ΠΙΠΙΖΑ ΚΑΡΑΚΑΣΗ